

Arrest

nr. 284 230 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 mei 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2020 werd ingediend door :

O. G., A. S. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Venezuela

geboren te Punta De Mata Ven op X

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 18.01.2019 een VIB in. Dit VIB werd op 10.06.2020 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar Covid-19 en stelt dat de Covid-19 pandemie het bijzonder moeilijk maakt voor een buitenlander om terug te keren naar het buitenland en dat de coronaviruspandemie dus een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verder stelt zij dat reizen via luchtvaart een gezondheidsrisico met zich meebrengt voor elke passagier en het luchtvaartpersoneel. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zij als Venezolaanse onderdane vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien toont betrokkene ook niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat momenteel internationale vluchten niet langer beperkt zijn en dus terug toegelaten en mogelijk zijn.

Verder verklaart betrokkene dat Venezuela zich momenteel in een humanitaire crisis bevindt, gekenmerkt door geweld, bedreigingen, voedselschaarste, onvoldoende medische infrastructuur en essentiële infrastructuren en een torenhoge inflatie. Zij ondersteunt deze verklaringen door enkele rapporten die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis in haar land van herkomst beschrijven. Betrokkene blijft echter bij deze algemene verklaring.

Zij past deze niet toe op haar persoonlijke situatie. Zij legt geen bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart verder dat de coronaviruspandemie de humanitaire crisis in Venezuela nog verder verscherpt zou hebben. Ook hier legt betrokkene enkel algemene rapporten voor. Betrokkene past deze niet toe op haar eigen persoonlijke situatie. Bovendien dient er nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.

Vervolgens verwijst betrokkene naar “een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof” waarin de RVV een oordeel velde. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.

Tot slot verwijst betrokkene naar de Spaanse rechtspraak inzake Venezolaanse onderdanen. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar ‘Guidance Note’ van het UNHCR van mei 2019, naar het recentste AIDA verslag over Spanje waaruit zou blijken dat de hoogste Spaanse administratieve rechtbank in haar arrest 2522/2018 van 25.06.2018 besliste dat humanitaire bescherming op basis van

'Guidance Note' van het UNHCR moest worden toegekend en naar een gezamenlijke mededeling van de Europese Unie, de UNHCR en IOM die de nood aan regularisatie zou benadrukken van Venezolanen die niet als vluchtelingen erkend worden. Betrokkene wijst erop dat België dezelfde humanitaire bescherming kan toekennen op basis van art. 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. Echter, allereerst wijzen we er op dat betrokkene via huidige aanvraag art. 9bis een beroep doet op de Belgische wetgeving terzake en niet op de Spaanse. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op uitspraken van het hoogste Spaanse gerechtshof. Wat betreft art. 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, merken we op dat de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn niet gelegen is in het verkrijgen van een rechtmatig verblijf, maar in de terugkeer van derdelanders en dus in het beëindigen van het onregelmatig verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Art. 6, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn verplicht lidstaten niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2011 in België zou verblijven, dat zij Franse taallessen heeft gevolgd en vloeiend Frans spreekt, dat zij werkwilgig is en een aanwervingsbelofte neerlegt van het agentschap Domestic Services in Auderghem voor het bedrijf SERVIHOME, dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft en dat zij diverse aanbevelingsbrieven voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 2 mei 2022 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: O. G., A. S. (..)

geboortedatum: 28.06.1965

geboorteplaats: Punta De Mata Ven

nationaliteit: Venezuela

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel, genomen uit de schending van de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hiermee lijkt de bestreden beslissing te willen impliceren dat zij aan verzoekster verwijt zich op dit moment in een situatie van onrechtmatig verblijf te bevinden.

De bestreden beslissing legt echter niet uit waarom het huidige onwettig verblijf van verzoekster een argument zou zijn om haar verzoek onontvankelijk te verklaren. Verzoekster verwijst naar een arrest nr.146.491 van 27.5.2015 van Uw Raad:

« La partie défenderesse ne peut se fonder sur l'illégalité du séjour de la partie requérante pour décliner, au stade de la recevabilité, sa demande d'autorisation de séjour sans par ailleurs préciser les raisons pour lesquelles elle considère qu'ils ne constituent pas des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour. L'illégalité du séjour ne constitue pas, en soi, un obstacle à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. »

Deze motivering van de bestreden beslissing lijkt aldus overbodig. Bijkomend kan erop gewezen worden dat artikel 9bis in het leven werd geroepen om aan personen in een situatie van onrechtmatig verblijf de mogelijkheid te geven een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Dit onrechtmatig verblijf nadien verwijten aan betrokkene, ontkracht de bestaansreden van artikel 9bis.

De bestreden beslissing schendt op dit punt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel

Verzoekster verwees in haar aanvraag naar een arrest nr. 226.086 van 13.9.2019 van Uw Raad.

Als antwoord op dit punt, stelt de bestreden beslissing als volgt:

"Vervolgens verwijst betrokkene naar "een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof" waarin de RW een oordeel velde. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert."

Deze motivering is volledig gestereotypeerd. Impliciet kan hieruit worden afgeleid dat tegenpartij het arrest waarnaar verzoekster verwees niet eens geanalyseerd heeft.

De zaak betrof een Venezolaanse onderdaan die een aanvraag tot machtiging tot verblijf had ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en waarvan de aanvraag onontvankelijk verklaard was. Bijkomend verwees verzoekster naar specifieke passages uit het arrest die verwijzen naar de algemene en precaire situatie in Venezuela.

Verzoekster verwees aldus naar een situatie analoog aan de hare. De bestreden beslissing laat verzoekster niet toe te begrijpen wat nog meer van haar verwacht werd.

De bestreden beslissing geeft blijk van een onzorgvuldig onderzoek van de aanvraag van verzoekster. Om die redenen schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing verengt het begrip "buitengewone omstandigheden" met de volgende motivering: "Fr dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zij als Venezolaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

Dit impliceert dat verzoekster had moeten aantonen dat een terugkeer in haar geval onmogelijk was.

Deze motivatie schendt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Buitengewone omstandigheden zijn niet de omstandigheden die een terugkeer onmogelijk maken, maar omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken.

De Raad van State legt, in zijn arrest n° 88.076 van 20.6.2000, het volgende principe vast:

« les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9,alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (zie hiervoor ook RvV nr.260.392 van 9.9.2021)

Op het moment van indiening van de aanvraag was het voor verzoekster onmogelijk om zich naar Venezuela te begeven aangezien er geen vluchten waren en de verplaatsing verboden was. Vandaag is de reis voor verzoekster niet onmogelijk, maar deze blijft wel bijzonder moeilijk. Elke vliegreis vormt een contaminatierisico doordat personen voor meerdere uren vastzitten in een gesloten cabine waardoor het virus in een gunstige omgeving is om zich te verspreiden. Een vliegreis vormt een risico voor elke passagier en personeelslid op de vlucht.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing vereist dat verzoekster aantoont dat de humanitaire crisis in Venezuela haar persoonlijk zou raken.

In een arrest n° 134.153 van 28.11.2014 stelt Uw Raad het volgende vast:

"4.2. En l'espèce, la partie requérante a fait notamment état dans sa demande d'autorisation de séjour, à titre de circonstance exceptionnelle, de la situation de conflit et de violence généralisée qui sévit dans son pays d'origine. Dans la décision entreprise, la partie défenderesse estime que cette situation, dont elle ne semble admettre la réalité, la nature et même l'ampleur, « ne peut constituer une circonstance exceptionnelle, car l'intéressée se limite à la constatation de cette situation, sans aucunement expliquer en quoi sa situation serait particulière et l'empêcherait de retourner temporairement dans son pays d'origine ».

4.3. Une telle motivation ne permet pas de comprendre en quoi une situation généralisée de violence dans un pays en guerre, élément qui n'est pas contesté par la partie défenderesse, ne pourrait à elle seule constituer une circonstance qui rend particulièrement difficile un retour temporaire dans ce pays. » Een algemene verspreide situatie in een land van herkomst, die niet betwist wordt, kan een buitengewone omstandigheid uitmaken.

In het arrest wordt verwezen naar een algemene geweldssituatie. In Venezuela is sprake van een humanitaire crisis die het volledige land raakt. Verzoekster legde in haar aanvraag de Venezolaanse situatie uitgebreid uit: "Venezuela bevindt zich momenteel in een humanitaire crisis, gekenmerkt door geweld, bedreigingen, voedselschaarste, onvoldoende medische infrastructuur en essentiële infrastructuren en een torenhoge inflatie. De crisis dwong een zesde van de Venezolaanse bevolking op de vlucht."

Verzoekster verblijft sinds 2011 in België. Zij heeft geen werk in Venezuela en is er al meer dan 10 jaar niet meer geweest. Op basis van deze informatie, gecommuniceerd in de oorspronkelijke aanvraag, kon tegenpartij niet ontkennen dat verzoekster, zonder financiële middelen, geraakt zou worden door de humanitaire crisis in Venezuela.

Bijkomend bewijs moeten leveren om aan te tonen hoe verzoekster precies geraakt zou worden, legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoekster. Een crisis die een voedselschaarste veroorzaakt en alle essentiële infrastructuur van het land raakt, zal ipso facto verzoekster raken tijdens haar aanwezigheid op het grondgebied.

De motivering van de bestreden beslissing laat verzoekster niet toe te begrijpen waarom een nationale humanitaire crisis - een situatie die niet betwist wordt door tegenpartij - geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Vijfde onderdeel

Verzoekster had in haar aanvraag het voorbeeld van Spanje aangehaald, die Venezolaanse onderdanen systematisch regulariseert omwille van de humanitaire crisis in Venezuela.

De bestreden beslissing formuleert hierop het volgende antwoord:

"Echter, allereerst wijzen we er op dat betrokkene via huidige aanvraag art. 9bis een beroep doet op de Belgische wetgeving terzake en niet op de Spaanse. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op uitspraken van het hoogste Spaanse gerechtshof."

De bestreden beslissing laat verzoekster niet toe hiervan de redenering te volgen.

Verzoekster beriep zich geenszins op de rechtstreekse toepassing van de Spaanse wetgeving of rechtspraak. Verzoekster heeft in haar aanvraag uiteengezet hoe de Spaanse autoriteiten en rechterlijke machten te werk zijn gegaan om een antwoord te bieden op de situatie van Venezolaanse onderdanen. Zij kregen, na een weigering van hun aanvraag om internationale bescherming, een regularisatie van hun administratieve situatie. De Spaanse Staat ging als volgt te werk juist omwille van de humanitaire crisis in Venezuela. Ten gevolge van deze crisis was het voor de Spaanse autoriteiten geen optie om Venezolanen terug te sturen naar hun land van herkomst.

Dit voorbeeld werd door verzoekster aangehaald om te illustreren dat een andere lidstaat van de Europese Unie uitdrukkelijk erkent dat de humanitaire crisis in Venezuela van dergelijke aard is dat zij de lidstaat ertoe aanzet de situatie van Venezolanen op haar grondgebied te regulariseren. Dit is een mogelijkheid die tegenpartij eveneens heeft, binnen de discretionaire bevoegdheid die haar door artikel 9bis verleend wordt.

Verzoekster kan de redenering van tegenpartij, die stelt dat zij zich op de Spaanse rechtspraak beroept, dan ook niet volgen. Hierdoor schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht als algemeen

beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Zesde onderdeel

Het volgende punt in de bestreden beslissing is voor verzoekster onduidelijk en ten minste onvolledig:

"Wat betreft art. 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, merken we op dat de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn niet gelegen is in het verkrijgen van een rechtmatig verblijf, maar in de terugkeer van derdelanders en dus in het beëindigen van het onregelmatig verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Art. 6, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn verplicht lidstaten niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden."

Artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG stelt:

4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.

In België werd artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG omgezet in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Dit is de wil van de wetgever, overeenkomstig bijlage 2 van het parlementair document 1825/002, 'Tableau de correspondance entre la Directive 2008/115/CE et les mesures nationales de transposition', p.38 (stuk 4).

Het eerste deel van artikel 6.4 verleent aan de lidstaten de mogelijkheid om te allen tijde een onderdaan van een derde land zonder verblijfsvergunning, een verblijfsvergunning te verlenen om humanitaire redenen. Dit is dezelfde mogelijkheid die aan tegenpartij verleend wordt door artikel 9bis.

Indien Uw Raad betwist dat artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG omgezet werd in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, quod non, vraagt verzoekster Uw Raad het antwoord van het Hof van Justitie af te wachten, naar aanleiding van de prejudiciële vraag die door de Rechtbank van Eerste Aanleg gesteld werd.

Verzoekster wijst er op dat zij op geen enkel moment in haar aanvraag verwees naar een verplichting voor tegenpartij om, op grond van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG, verzoeksters' aanvraag in te willigen. Zij beriep zich niet op een recht of automatische toekenning, maar toonde buitengewone omstandigheden en humanitaire redenen aan, die de ontvankelijkheid en gegrondheid van haar aanvraag rechtvaardigden.

De aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, van het Europees Parlement en de Spaanse rechtspraak werden door verzoekster aangehaald als mogelijke richtlijnen voor tegenpartij in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG gaat tegenpartij niet verder. Zij buigt zich niet over een mogelijke toepassing van dezelfde praktijken als in Spanje op de situatie van verzoekster; een mogelijkheid die zij wel degelijk heeft op grond van artikel 9bis van 15.12.1980. Dit duidt op een lacunaire behandeling van verzoeksters' aanvraag.

De motivering schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de

machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar lijkt te verwijten in illegaal verblijf te zitten, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst de verzoekende partij er enkel op dat de behandelingsperiode van haar verzoek tot internationale bescherming niet lang was en verzoekende partij daarenboven wist dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De verwerende partij geeft hiermee aan dat het gegeven dat verzoekende partij een asielprocedure doorlopen heeft geen omstandigheid is die haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat dit een foutieve of kennelijk onredelijke motivering is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt ook geenszins dat haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard om reden dat zij deze aanvraag indient vanuit illegaal verblijf. Haar verwijzing naar rechtspraak dienaangaande is dan ook niet dienstig.

2.6. Door er voorts op te wijzen dat de verzoekende partij zich enkel baseert op enkele rapporten over de situatie in Venezuela zonder deze op haar persoonlijke situatie te betrekken, verengt de verwerende partij het begrip *“buitengewone omstandigheden”* geenszins tot omstandigheden die een gevaar voor haar leven uitmaken. Zoals reeds gesteld komt het aan de vreemdeling die gebruik wil maken van het in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsregime toe om duidelijk uiteen te zetten op welke gronden hij meent dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de aanvrager moet aantonen dat de aangevoerde elementen een duidelijke weerslag hebben op zijn persoonlijke situatie en hierdoor toelaten te oordelen dat het voor hem bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De stukken van het administratief dossier leren de Raad dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, onder meer, verwees naar de *“humanitaire situatie in Venezuela”*. Zij beperkte haar argumentatie ter zake enkel tot het citeren van enkele rapporten en stelde: *“Omwille van deze redenen, vormt de humanitaire situatie in Venezuela een buitengewone omstandigheid waardoor Mevrouw niet kan terugkeren naar Venezuela om deze aanvraag in te dienen.”* Lezing van de citaten leert dat kinderen het risico lopen op ondervoeding doch verzoekende partij is een volwassene. Verzoekende partij heeft ook niet uiteengezet waarom zij meent

dat het tekort aan medicatie of bepaalde voedselvoorraden in Venezuela het voor haar moeilijk zou maken om een beroep te doen op de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de door haar aangebrachte documentatie blijkt trouwens ook dat niet alle Venezolanen een ernstig tekort aan voedsel hebben. Ook wat betreft de covid-19 pandemie die de crisis in Venezuela zou hebben verergerd, heeft verzoekende partij zich louter beperkt tot een verwijzing naar rapporten zonder dit op haar situatie toe te passen en slaagt zij er aldus niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat zij niet heeft uiteengezet waarom dit haar zou verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen, temeer zij ook niet aantoonde dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen. Waar verzoekende partij er ook nog op wijst dat er in Venezuela sprake is van geweld en bedreigingen blijkt uit de aanvraag dat wat betreft het geweld in Venezuela dit slechts zeer summier wordt toegelicht in de rapporten en verzoekende partij dit evenmin op haar persoonlijke situatie heeft betrokken. Op lezing van de rapporten kan niet blijken dat verzoekende partij persoonlijk door het geweld in haar land van herkomst gevisieerd wordt of dat elke Venezolaan louter door diens aanwezigheid aldaar slachtoffer zal worden van geweld. Zij toont dan ook niet aan dat dit haar verhindert er aldaar naar terug te keren en haar aanvraag in te dienen.

Besluitend kan worden gesteld dat de verwerende partij in het licht van de vaststelling dat uit de aangehaalde rapporten niet blijkt dat elke Venezolaan getroffen wordt door de humanitaire crisis en ook niet blijkt dat elke Venezolaan in (dermate) precarie omstandigheden leeft, niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoekende partij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar deze rapporten zonder dit op haar persoonlijke situatie te betrekken. Verzoekende partij heeft de verwerende partij geen gegevens aangaande haar gezondheidstoestand en haar familiale en financiële situatie in het herkomstland aangereikt die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling van de verwerende partij.

Haar betoog dat zij in het kader van de humanitaire situatie in Venezuela zou aangehaald hebben dat zij in Venezuela, waar zij al tien jaar niet meer is geweest, geen werk heeft, kan niet gevolgd worden. Lezing van de aanvraag leert duidelijk dat verzoekende partij dit op voormelde wijze geenszins heeft aangehaald in haar aanvraag.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij niet overtuigen als zou de gegeven motivering stereotiep zijn omdat de verwerende partij ook nog heeft vastgesteld: *“Vervolgens verwijst betrokkene naar “een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof” waarin de RVV een oordeel velde. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.”*

Los van het feit dat een arrest van de Raad geen precedentswaarde heeft, stelt de Raad verder vast dat de overweging van verwerende partij dat arresten van de Raad slechts zinvol kunnen worden aangebracht indien het gaat om vergelijkbare situaties niet incorrect is en ook niet kan worden beschouwd als onbegrijpelijk. Verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf verwezen naar een arrest waarin de Raad vaststelde dat het begrip buitengewone omstandigheden niet mag worden verengd tot situaties waarbij het leven van de aanvrager in gevaar is. *In casu* heeft verwerende partij nergens een dergelijk standpunt ingenomen.

2.7. Lezing van de aanvraag leert voorts dat verzoekende partij erop had gewezen dat zij omwille van de maatregelen genomen om de verspreiding van het covid-19 virus tegen te gaan niet terug kan naar Venezuela.

Dienaangaande heeft de verwerende partij geoordeeld: *“Betrokkene verwijst naar Covid-19 en stelt dat de Covid-19 pandemie het bijzonder moeilijk maakt voor een buitenlander om terug te keren naar het buitenland en dat de coronaviruspandemie dus een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verder stelt zij dat reizen via luchtvaart een gezondheidsrisico met zich meebrengt voor elke passagier en het luchtvaartpersoneel. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zij als Venezolaanse onderdane vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien toont betrokkene ook niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.*

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat momenteel internationale vluchten niet langer beperkt zijn en dus terug toegelaten en mogelijk zijn.”

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar kritiek als zou de verwerende partij met de motivering dat *“betrokkene niet aantoon dat zij als Venezolaanse onderdane vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”* vereisen dat om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, moet worden aangetoond dat een terugkeer onmogelijk is. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt waardoor een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk of onmogelijk is. Verzoekende partij heeft in haar aanvraag louter gewezen op de reisverboden waarvan de verwerende partij niet kennelijk onredelijk of foutief heeft geoordeeld dat internationaal reisverkeer ondertussen niet langer beperkt is. Verder heeft verzoekende partij gesteld dat een vliegreis een besmettingsrisico inhoudt en dat reizen tijdens een pandemie bijzonder moeilijk is gezien annuleringen van vluchten, reisbeperkingen, quarantainemaatregelen enz. Nu verzoekende partij evenwel geen concrete stavingstukken van haar beweringen heeft aangebracht, is het ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat niet blijkt dat zij enige poging heeft ondernomen om terug te keren naar Venezuela en dat deze vruchteloos was. Met de subjectieve en niet door objectieve stukken onderbouwde overtuiging in het verzoekschrift dat *“Op het moment van de indiening van de aanvraag (...) het voor verzoekster onmogelijk (was) om zich naar Venezuela te begeven aangezien er geen vluchten waren en de verplaatsing verboden was”* en de reis *“(v)andaag niet onmogelijk (is) maar (...) wel bijzonder moeilijk (blijft)”* doet verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond dat zij vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Venezuela terug te keren. Waar zij blijft hameren op het gegeven dat een vliegreis een besmettingsrisico inhoudt, herhaalt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige hygiënemaatregelen aan de dag te leggen om het besmettingsgevaar te reduceren. Verzoekende partij lijkt er voorts met haar betoog vanuit te gaan dat omwille van het gevaar op besmetting, zowel voor zichzelf als anderen, de verwerende partij niet kan verwachten dat zij zich verplaatst naar Venezuela om aldaar de aanvraag in te dienen, maar zij kan hierin niet worden gevolgd. Elk contact met andere personen houdt een risico op besmetting in, eender waar ter wereld en dus ook in België. Net daarom worden hygiënemaatregelen gehanteerd om het risico op besmetting te minimaliseren. Net zoals dat het geval is voor verplaatsingen in België en contact met andere personen in dit land dient verzoekende partij ook voor haar verplaatsing naar Venezuela en haar verblijf aldaar de nodige hygiënemaatregelen in acht te nemen om de kans op besmetting te minimaliseren. Verzoekende partij maakt, louter door het feit dat zij vanuit België dient terug te keren naar haar herkomstland, ook niet aannemelijk dat zij tijdens de vlucht of in Venezuela zelf besmet zal geraken of anderen zal besmetten. Daarenboven, zoals reeds gezegd, is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat omwille van een mogelijk besmettingsgevaar van haar niet kan worden verwacht dat zij terugkeert naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, te meer zij de nodige hygiënemaatregelen kan hanteren bij terugkeer naar en verblijf in Venezuela.

2.8. Verzoekende partij betoogt voorts zelf dat zij het voorbeeld van Spanje had aangehaald om aan te tonen dat Venezolaanse onderdanen door Spanje systematisch geregulariseerd worden omwille van de humanitaire crisis in Venezuela zodat het in die optiek ook geenszins kennelijk onredelijk is dat verwerende partij erop wijst dat de uitspraken van het hoogste Spaanse gerechtshof in het kader van de onderhavige aanvraag niet dienstig zijn. Verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat de door haar aangegeven praktijk in Spanje voor de verwerende partij inhoudt dat zij een zelfde werkwijze zou moeten hanteren en de aanvraag ontvankelijk verklaren en een verblijfsmachtiging toekennen. Verzoekende partij erkent zelf dat het slechts om een illustratie gaat en dat verwerende partij nog steeds een discretionaire bevoegdheid heeft *in casu*. De verwerende partij heeft voorts ook duidelijk gemotiveerd waarom zij de door de verzoekende partij aangevoerde humanitaire toestand in Venezuela niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid die de verzoekende partij verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Wat betreft het betoog dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd als een omzetting van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG, wijst de Raad erop dat deze bepaling als volgt luidt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen

terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

In deze bepaling wordt louter gesteld, gezien het gebruik van het woord “kunnen”, dat lidstaten de mogelijkheid hebben om een verblijfsmachtiging toe te staan “om humanitaire of om andere redenen”. Verwerende partij heeft terecht gemotiveerd dat uit deze bepaling niet blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf van een vreemdeling die zich beroept op humanitaire redenen of die voorhoudt zich in een schrijnende situatie te bevinden “te allen tijde zou moeten ingewilligd worden”. Het feit dat verwerende partij dit standpunt inneemt kan geen aanleiding geven tot het besluit dat hij artikel 9bis van de vreemdelingenwet foutief toepast of niet richtlijnconform interpreteert. De overweging dat uit artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG geen verplichting kan worden afgeleid is ook duidelijk. Verzoeksters betoog dat niet wordt aangegeven waarom, ondanks haar verwijzing naar Spaanse rechtspraak *iuncto* artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG, haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet wordt ingewilligd kan niet worden gevolgd.

Verwerende partij is ook pas overgegaan tot het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij geen humanitaire of andere reden aannemelijk maakte die haar vertrek uit het Rijk zouden verhinderen, zodat ook niet kan worden besloten dat zij, bij het nemen van deze beslissing, onzorgvuldig of niet richtlijnconform optrad. Het gegeven dat het UNHCR en het Europees parlement, wat betreft onderdanen van Venezuela, aanbevelingen hebben gedaan omtrent de toegang tot het grondgebied of tot procedures om een beschermingsstatus te krijgen houdt op zich ook niet in dat verwerende partij in voorliggende zaak een van de in het middel aangevoerde bepalingen miskende. Deze aanbevelingen leggen verwerende partij geen verplichting op en sluiten niet uit dat zij elke aanvraag om machtiging individueel beoordeelt.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER